אייתי כסא דמוקרא בת ארבע מאה זוזי ותבר קמייהו ואעציבו רב אשי עבד הלולא לבריה חזנהו לרבנן דהוו קא בדחי טובא אייתי כסא *דזוגיתא חיורתא ותבר קמייהו ואעציבו אמרו ליה רבנן לרב המנונא זוטי בהלולא דמר בריה דרבינא לישרי לן מר אמר להו ווי לן דמיתנן ווי לן דמיתנן אמרי ליה אנן מה נעני בתרך א"ל *הי תורה והי מצוה דמגנו עלן א"ר יוחנן משום רשב"י [א]אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעולם הזה שנאמר °אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה אימתי בזמן שיאמרו בגוים הגדיל ה' לעשות עם אלה אמרו עליו על ר"ל שמימיו לא מלא שחוק פיו בעוה"ז מכי שמעה מר' יוחנן רביה: ת"ר [ב]אין עומדין להתפלל לא מתוך דין ולא מתוך דבר הלכה אלא מתוך הלכה פסוקה והיכי דמי הלכה פסוקה אמר אביי כי הא דר' זירא *דאמר ר' זירא [ג]בנות ישראל החמירו על עצמן *שאפילו רואות טיפת דם כחרדל יושבת עליה שבעה נקיים רבא אמר כי הא דרב הושעיא דאמר רב הושעיא *מערים [ד]אדם על תבואתו ומכניסה במוץ שלה כדי שתהא בהמתו אוכלת ופטורה מן המעשר ואב"א כי הא דרב הונא *דא"ר הונא א"ר זעירא [ה]המקיז דם בבהמת קדשים אסור בהנאה ומועלין בו רבנן עבדי כמתניתין רב אשי עביד כברייתא: ת"ר *[ו]אין עומדין להתפלל לא מתוך עצבות ולא מתוך עצלות ולא מתוך שחוק ולא מתוך שיחה ולא מתוך קלות ראש ולא מתוך דברים בטלים אלא *מתוך שמחה של מצוה וכן לא יפטר אדם מחברו לא מתוך שיחה ולא מתוך שחוק ולא מתוך קלות ראש ולא מתוך דברים בטלים אלא מתוך [א] דבר הלכה שכן מצינו בנביאים הראשונים שסיימו דבריהם בדברי שבח ותנחומים [ב] וכן תנא *מרי בר בריה דרב הונא בריה דר' ירמיה בר אבא אל יפטר אדם מחבירו אלא מתוך דבר הלכה שמתוך כך זוכרהו כי הא *דרב כהנא אלוייה לרב שימי בר אשי מפום נהרא עד בי צניתא דבבל כי מטא להתם א"ל מר ודאי דאמרי אינשי הני צניתא דבבל איתנהו מאדם הראשון ועד השתא א"ל אדכרתן מילתא דרבי יוסי ברבי חנינא דאמר ר' יוסי ברבי חנינא מאי דכתיב °בארץ אשר לא עבר בה איש ולא ישב אדם שם וכי מאחר דלא עבר היאך ישב אלא לומר לך כל ארץ שגזר עליה אדם הראשון לישוב נתישבה וכל ארץ שלא גזר עליה אדם הראשון לישוב לא נתישבה רב מרדכי אלוייה *לרב שימי בר אשי מהגרוניא ועד בי כיפי ואמרי לה עד בי דורא: ת"ר *המתפלל [ז]צריך שיכוין את לבו לשמים אבא שאול אומר סימן לדבר °תכין לבם תקשיב אזנך תניא *א"ר יהודה כך היה מנהגו של ר"ע [ח]כשהיה מתפלל עם הצבור היה מקצר ועולה מפני טורח צבור [ט]וכשהיה מתפלל בינו לבין עצמו אדם מניחו בזוית זו ומוצאו בזוית אחרת וכל כך למה מפני כריעות והשתחויות: א"ר חייא בר אבא *[י]לעולם יתפלל אדם בבית שיש בו חלונות שנאמר °וכוין פתיחן ליה וגו' *יכול יתפלל אדם כל היום כלו כבר מפורש על ידי דניאל °וזמנין תלתא וגו' יכול משבא לגולה הוחלה כבר נאמר °די הוא עבד מן קדמת דנא יכול יתפלל אדם לכל רוח שירצה ת"ל °(לקבל)[נגד] ירושלם יכול יהא כוללן בבת אחת כבר מפורש ע"י דוד דכתיב °ערב ובקר וצהרים וגו' יכול ישמיע קולו בתפלתו °כבר מפורש על ידי חנה שנאמר °וקולה לא ישמע °יכול *ישאל אדם צרכיו ואח"כ יתפלל כבר מפורש על ידי שלמה שנאמר °לשמוע אל הרנה ואל התפלה רנה זו תפלה תפלה זו בקשה אין אומר דבר *(בקשה) אחר אמת ויציב אבל [כ]אחר התפלה אפי' כסדר וידוי של יה"כ אומר איתמר נמי אמר רב חייא בר אשי אמר רב *אע"פ שאמרו שואל אדם צרכיו בשומע תפלה אם בא לומר אחר תפלתו אפילו כסדר של יה"כ אומר: אמר רב המנונא כמה הלכתא גברוותא איכא למשמע מהני קראי דחנה °וחנה היא מדברת על לבה [ל]מכאן למתפלל צריך שיכוין לבו רק שפתיה נעות [מ]מכאן למתפלל שיחתוך בשפתיו וקולה לא ישמע [נ]מכאן שאסור להגביה קולו בתפלתו ויחשבה עלי לשכורה °מכאן *ששכור אסור להתפלל ויאמר אליה עלי עד מתי תשתכרין וגו' א"ר אלעזר מכאן לרואה בחברו

דבר

כסא דמוקרא. *כוס של זכוכית לבנה: לישרי לן מר. שירה: הי תורה והי מצוה דמגנו עלן. היכן התורה שעסקנו והיכן המצות שאנו מקיימין שיגינו עלינו מדינה של גיהנם: הלכה פסוקה. שאינה צריכה עיון שלא יהא מהרהר בה בתפלתו: יושבת עליה ז' נקיים. לבד מאותו יום שפוסקת והתורה לא תורה אור הצריכה ז' נקיים אלא לזבה שנאמר ואם טהרה מזובה ואין זבה אלא הרואה שלשה ימים רצופין בתוך י"א יום שבין נדה לנדה: ומכניסה. בבית: במוץ שלה. קודם שיזרה אותה שאין מתחייב במעשר מן התורה אלא בראיית פני הבית ומשנמרח בכרי אבל לפני מירוח אין ראיית פני הבית קובעתו דגבי תרומה ומעשר כתיב דגן ראשית דגנך (דברים יח) והוא המירוח לפיכך כשמכניסה לבית קודם מירוח לא הוקבעה למעשר מן התורה ורבנן הוא דאסרו אכילת קבע בדבר שלא נגמר מלאכתו אבל אכילת עראי לא אסרו ומאכל בהמה עראי הוא דתנן במסכת פאה (פ"א מ"ו) מאכיל לבהמה חיה ועוף עד שימרח הלכך בהמתו אוכלת ופטורה אבל איהו אסור באכילת קבע: אסור בהנאה ומועלין בו. ואע"ג דקי"ל אין מועלין בדמים וילפינן לה מקראי במסכת יומא (דף נט:) ובשחיטת חולין (דף קיז.) ה"מ כשנשחטו בעזרה דאיכא למימר נתתיו לכם על המזבח לכפר (ויקרא יז) לכפר נתתיו לך ולא למעילה אבל בדם הקזה מועלין כלומר אם נהנה מביא קרבן מעילה והנך הויין הלכות פסוקות שאין עליהן קושיות ותירוצים שיהא צריך להרהר בהן: כמתניתין. מתוך כובד ראש: כברייתא. מתוך הלכה פסוקה: שיחה. ליצנות: מתוך קלות ראש. חילוף של כובד ראש מתוך זחות לב ועתק: אלא מתוך שמחה (א). כגון דברי תנחומים של תורה כגון סמוך לגאולת מצרים או סמוך לתהלה לדוד שהוא של שבח ותנחומין כגון רצון יראיו יעשה שומר ה' את כל אוהביו וכגון מקראות הסדורות בתפלת ערבית כי לא יטוש ה' את עמו וכיוצא בהן: אלוייה. ליוהו בדרך: צניתא. דקלים: אדכרתן מילתא כו'. וזה שאומרים מימות אדם הראשון הם שהוא גזר על אותו מקום לישוב דקלים: אם תכין לבם. אז תקשיב אזנך: זמנין תלתא. שחרית מנחה וערבית: יכול משבא לגולה הוחלה. התפלה הזאת הוחלה כמו נתחלה אבל קודם לכן לא היה רגיל בכך: יכול יהא כוללן. לשלש תפלות הללו בשעה אחת: יכול ישאל צרכיו. כגון ברכות דאתה חונן עד ש"ת ואח"כ יתפלל שלש ברכות ראשונות שהן של שבח: רנה זו תפלה. של שבח: בקשה. שאלת צרכיו: אחר אמת ויציב. קודם ג' ראשונות:

שצריך

אייתי כסא דזוגיתא חיורתא. מכאן נהגו לשבר זכוכית בנשואין: ***במקום** גילה שם תהא רעדה. פשוטו של מקרא עבדו את ה' ביראה וכשיבא יום רעדה תגילו והכי מפורש בירושלמי עבדו את ה' ביראה היינו תפלה דאיקרי עבודה *כדתניא בספרי (פ' עקב) ולעבדו בכל לבבכם זו תפלה:

המקיז דם בבהמת קדשים וכו'. וקשה דאמר בפ"ג דע"ז (דף מד.) גבי דמים חילונים ודמים פנימיים של קרבנות אלו ואלו נמכרים לגננים לזבל אלמא דאין מועלין בהן *וי"ל דהתם היינו לאחר זריקת דמים וכבר נתכפרו בעלים מה שאין כן הכא: **רבנן** עבדי כמתניתין. וכותייהו קי"ל ולכן אין מתפללין מתוך קלות ראש ושחוק אלא מתוך כובד ראש ושמחה של מצוה כגון שעסק בדברי תורה ולכן נהגו לומר פסוקי דזמרה ואשרי קודם תפלה: **רב** אשי עביד כברייתא. ירושלמי לא יעמוד ויתפלל אלא מתוך דבר הלכה א"ר ירמיה העוסק בצרכי צבור כעוסק בדברי תורה דמי: **שכן** מצינו בנביאים הראשונים שסיימו דבריהם בדברי שבח ותנחומין. ומקשה בירושלמי חוץ מירמיה וכו' והא כתיב כי אם מאס מאסתנו (איכה ה) מיהו *מהוא קראי דסוף תרי עשר וקהלת לא פריך מידי שחושבו בטוב בדברי תנחומין ולא איירי בפורענות דישראל: **ומוצאו** בזוית אחרת. תימה דאמר לקמן (דף לד.) הבא לשחות בסוף כל ברכה וברכה מלמדין אותו שלא ישחה ותירץ הר"ר יוסף דהכא איירי בתחנונים שהיה אומר אחר י"ח ברכות ולא נהירא דהא מי"ח קאמר ונראה להר"י דודאי בסוף כל ברכה אסור לשחות אבל באמצע הברכה מיהא מותר לשחות ובהכי איירי הכא וכשהיה מגיע לסוף הברכה היה זוקף ולכך נהגו העולם בראש השנה וביום הכפורים שמתפללין זכרנו ובכן תן ותמלוך שוחים כשמגיעים לפסוקים ובסוף ברכה זוקפין שאין לשחות בסוף ברכות אלא היכא דתקן:

דבר

ג א טוש"ע א"ח סימן תקס סעיף ה:

[וכ"א להדיא תענית ג.]

ד ב מיי' פ"ד מהלכות תפלה הלכה יח סמג עשין יח טוש"ע או"ח סי' צג סעיף ג:

[וע' תוס' יומא נט: ד"ה הוא ותוס' מעילה יב: ד"ה המקיז]

ה ג מיי' פי"א מהלכות איסורי ביאה הל' ד סמג לאוין קיא טוש"ע י"ד סי' קפג:

[רב אלפס כאן ובשבועות פ"ב דף רפ"ט]

ו ד מיי' פ"ג מהל' מעשר הלכה ו טוש"ע י"ד סימן שלא סעיף פד:

ז ה מיי' פ"ב מהלכות מעילה הלכה יא סמג עשין רי:

ח ו מיי' פ"ד מהלכות תפלה הל' יח סמג עשין יט טוש"ע א"ח סי' צג סעיף ב:

ט ז מיי' שם הלכה טז סמג שם טוש"ע א"ח סימן לה סעי' א:

י ח מיי' פ"ו שם הלכה ב טוש"ע א"ח סי' צ סעיף יא:

יא ט טור א"ח סי' קיד

יב י מיי' פ"ה מהלכות תפלה הלכה ו סמג שם טוש"ע א"ח סימן צ סעיף ד:

יג כ מיי' פ"ו שם הל' ב טוש"ע א"ח סימן קיט סעיף א:

יד ל מיי' פ"ד שם הל' טו סמג שם טוש"ע א"ח סי' קא סעי' א:

טו מ נ מיי' פ"ה שם הלכה ט סמג שם טור טוש"ע א"ח סי' קא סעיף ב:

טז ס מיי' פ"ד שם הל' יז סמג שם טור וש"ע א"ח סי' צט סעיף א:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אלא מתוך שמחה של מצוה כגון:

הגהות הגר"א

[א] גמ' אלא מתוך דבר הלכה. רשום קו על תיבת דבר הלכה ונ"ב שמחה של מצוה: [ב] שם (וכן) תז"מ:

[לרב אשי כ"ה בסוטה ונ"ל רש"י בגיטין נט. ד"ה זילו ע"ש שכן מוכח וע"ע ברש"י בילקוט. ד"ס א"ן]

שם

תהלים נה

ע"ז ז:

גליון הש"ס

גמ' כבר מפורש על ידי חנה. עי' יומא עג ע"א: שם יכול ישאל אדם צרכיו. עי' לקמן לג ע"א:

[ע' לעיל כח. פירש"י ד"ה כסא]

[ע' תוס' שבת כ: ד"ה אין ותו' ב"מ כט: וחולין פד: ד"ה בזוגיתא]

עיין בעין יעקב הגירסא

תהלים קכו

[illegible]

[עפירש"י ותו' במגילה שם]

פסחים דף ס. מנחות סז: נדה טו: [ע"ז מח:]

מעילה יב: [ע"ש]

תוספתא פ"ג

שבת ל: פסחים קיז.

עירובין סד.

סוטה מו:

ירמי' ב

תהלי' י

תוספתא פ"ג

תוספתא שם

לקמן לד:

דניאל ו

תוספתא שם

דניאל שם

שם

שמואל א א

מלכים א ח

ב"י ורא"ש ל"ג

ע"ז ח.

שמואל א א

עירובין סד.